

ਐਸਐਸ ਨਿੱਝਰ ਅਤੇ ਜੇਐਸ ਨਾਰੰਗ ਜੇ. ਜੇ.

ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

2002 ਦਾ CWP ਨੰ. 486

6 ਜਨਵਰੀ, 2005

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਅਨੁਛੇਦ. 226—ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ 6 ਮਾਰਚ, 1961 ਅਤੇ 9 ਨਵੰਬਰ, 1992 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ — 1987 ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਪੀ.ਸੀ.ਐੱਸ. (ਈ.ਬੀ.) ਅਤੇ ਅਲਾਈਡ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਭਰਤੀ — ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਜੁਲਾਈ, 1989 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਖੁਰਾਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਟਰੋਲਰ—1991 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੇ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈ PCS(EB) ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਾਮੀ—ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1996 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਸਰਕਾਰ। 1997 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ—ਚੁਣੌਤੀ — ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਲਾਠੀਆਂ—ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 5 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ - ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਗਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਮਿਤੀ 9 ਨਵੰਬਰ, 1992 —ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਾਲ 1987 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਜੁਲਾਈ, 1989 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਖੁਰਾਕ ਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕੰਟਰੋਲਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਜ਼ਰਵ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ 30 ਸਤੰਬਰ 1991 ਨੂੰ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸ. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉਠਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 9 ਦਸੰਬਰ, 1996 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ 18 ਜੂਨ, 1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸਿਰਫ਼ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। 4 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 18 ਜੂਨ 1997 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਲੇਚਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ ੯)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੀਸੀਐਸ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਕਾਰਨ ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਅਸਾਮੀ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ

ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਨਿਰਦੇਸ਼ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਇਸ ਤੱਕ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

(ਪੈਰਾ 11 ਅਤੇ 12)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਮਿਤੀ 10 ਨਵੰਬਰ, 1992 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ 9 ਨਵੰਬਰ, 1992 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ "ਬਰਾਬਰੀ" ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ।

(ਪੈਰਾ 14)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਗੁਲਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ, ਸੀ.

ਐਨ.ਐਸ.ਬੋਪੈਰਾਏ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡੀ. ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ ਏ.ਜੀ.ਪੰਜਾਬ.

ਨਿਰਣਾ

ਐਸ ਐਸ ਨਿੱਝਰ, ਜੇ. (ਓਰਲ)

(1) ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੋਸ਼ਨ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(2) ਅਸੀਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਘੋਖਿਆ ਹੈ।

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਾਲ 1987 ਵਿੱਚ ਪੀਸੀਐਸ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਬਾਲਮੀਕੀ/ਮਜ਼ਬੀ ਸਿੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਰਿਟ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ 3 ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀਸੀਐਸ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਖੁਰਾਕ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕੰਟਰੋਲਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜੁਲਾਈ, 1989 ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਜੁਆਇਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰਿਟ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਈਪੀਐਸ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲਾ ਉਮੀਦਵਾਰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਅਲਾਈਡ ਸਰਵਿਸਿਜ਼) ਵਜੋਂ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀਸੀਐਸ (ਈਬੀ) ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1989 ਨੂੰ ਜੁਆਇਨ ਹੋਇਆ, ਪਰ 13 ਸਤੰਬਰ, 1991 ਨੂੰ ਆਈਆਰਐਸ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਕਾਰਨ ਖਾਲੀ ਪਈ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ

ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 6 ਮਾਰਚ, 1961 ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ WG 11-13 (29)-61/5598 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "1961 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਰਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ P-1) 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ (1)।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੁੜ-ਅਲਾਟ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 16 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਅਲਾਟ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਦਾਹਰਨਾਂ, ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

- (5)) ਸ. ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ ਦੇ 1975 (1972 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ 'ਤੇ ਸ. ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਮੁੜ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ. (ਈ.ਬੀ.) ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
- (11) ਸ੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਗੰਗਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਾਇਤਰੀ ਦੇਵੀ ਨੂੰ 1976 ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰੀ ਅਸਾਮੀਆਂ (1974 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ PCS (EB) ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (111) ਡਾ: ਅਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਈਟੀਓ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਮੁੜ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭਾਮ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਦਸੰਬਰ, 1981 (1976 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਵਿੱਚ ਪੀਸੀਐਸ (ਈਬੀ) ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
- (1) ਏਆਈਆਰ 1978 ਐਸਸੀ 988
- (IV) ਸ. ਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ੍ਰੀ ਕੁੰਦਰਾ (1979 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਈਟੀਓ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਮੁੜ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀਸੀਐਸ (ਈਬੀ) ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (V) ਸ: ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਨੂੰ ਈਟੀਓ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1999 ਵਿੱਚ ਪੀਸੀਐਸ (ਈਬੀ) ਵਿੱਚ 15 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (VI) ਸ. ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ 1997 (1994 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਵਿੱਚ ਈ.ਟੀ.ਓ. ਤੋਂ ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ. (ਈ.ਬੀ.) ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਮੁੜ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (VII) ਸ. ਹਰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2001 (1994) ਵਿੱਚ ਈ.ਟੀ.ਓ. ਤੋਂ ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ. (ਈ.ਬੀ.) ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (VIII) ਸ. ਸ਼ਵਦੁਲਾਰ ਸਿੰਘ ਢਿੱਲੋਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1993 (1984 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਵਿੱਚ ਈਟੀਓ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ. (ਈ.ਬੀ.) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

(IX) ਸ੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੁੜ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵੀ ETO ਤੋਂ DETC ਤੱਕ 16 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

(X) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਾਂ ਸਿਰਫ ਉਹ ਉਦਾਹਰਣ ਹਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਲਾਈਡ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਉਮੀਦਵਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਥਿਤ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ 1961 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੀਸੀਐਸ (ਈਬੀ) ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਨਾ ਬੁਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 4 ਦਸੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(XI) ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਲੇਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ-ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 18 ਜੂਨ, 1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ

9 ਦਸੰਬਰ, 1996 ਨੂੰ ਦਫਤਰ। ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਸੌਂਪਿਆ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਨੂੰ 4 ਦਸੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (*ਸੁਪੈਰਾ*) ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੀਸੀਐਸ (ਈਬੀ) ਅਤੇ ਅਲਾਈਡ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 1988 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਵ 1989, 1990, 1991, 1994 ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵਿਵਹਾਰਕ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੀਸੀਐਸ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਦਮ ਨੇ ਸਮੁੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੁਲਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਇੱਕ ਬੇਲੋੜਾ ਦਸ਼ਟ ਚੱਕਰ ਅਤੇ ਚੇਨ ਰੀਐਕਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮੁੜ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਤਾਲਮੇਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਿਖਤੀ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ, 1961 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। PCS (EB) ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ ਲਈ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਲ 1988 ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ

ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੋਸਟ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਸਾਮੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਪੀਸੀਐਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੀਸੀਐਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵੰਡ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਨੇ 19 ਨਵੰਬਰ, 1992 ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਨੇ ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ. (ਈ.ਬੀ.) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।) ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਸ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਖਾਲੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸਐਸ ਬੈਂਸ, ਲੇਬਰ ਕੰਸੀਲੀਏਸ਼ਨ ਅਫਸਰ (1984 ਬੈਚ) ਅਤੇ ਕੁਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁੱਲਟ, ਸਹਾਇਕ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਅਫਸਰ (1991 ਬੈਚ) ਦਾ ਕੇਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ

ਫੈਸਲਾ ਸ਼ਾਲਿਨ ਵਾਲੀਆ (1991 ਦੀ 1994 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਦੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਰਤ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੱਥ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾੜੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ, ਜੋ ਕੋਈ ਹਨ, ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਾਹਤ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਸੀਟੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਕੈਨ ਸੈਂਟਰ ਬਨਾਮ ਡੀਜੀ ਹੈਲਥ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਨੇ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੁਨੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (3) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਰਿੱਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਨੀਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੰ. 10/42/488-2PP3 ਮਿਤੀ 19 ਨਵੰਬਰ, 1992 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੀਸੀਐਸ ਈਥੀ ਅਤੇ ਅਲਾਈਡ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(XII) (ਸੁਪੈਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮੈਟ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਸੰਬਰ 1972/ਜਨਵਰੀ, 1973 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਅਤੇ ਅਲਾਈਡ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਾਮਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ 12 ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ 12 ਅਸਾਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸਿਰਫ ਦੋ ਅਸਾਮੀਆਂ, 1971 ਅਤੇ 1972 ਲਈ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ 20% ਕੋਟੇ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਨ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ ਅਤੇ ਹੰਸ ਰਾਜ ਮਾਘ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਰਿਟ ਸੂਚੀ ਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 'ਤੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੀਸੀਐਸ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਏ ਅਨੁਛੇਦਸ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ (ਅਲਾਈਡ ਸਰਵਿਸਿਜ਼) ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਲਗਭਗ 21 ਜੂਨ, 1974 ਨੂੰ, ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਆਈ.ਏ.ਐਸ. ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ।

(2) ਜੇਟੀ 1997 (8) ਐਸਸੀ 171

(3) 1998 (4) RSJ 634

ਅਸਤੀਫੇ ਕਾਰਨ ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ, 1961 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ/ਜਨਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਛੜੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਭਰੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ 1975 ਦੇ CWP ਨੰਬਰ 2504 ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ

ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ:-

“ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਬਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਰਕ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜੋ 6 ਮਾਰਚ, 1961 ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਨੰਬਰ WG-II-13 (29)-61/5598 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਦਰਕਿਨਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀ/ਜਨਜਾਤੀ ਅਤੇ ਪੱਛੜੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਲਾਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ/ਜਨਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਛੜੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੇਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਰੋਧੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ / ਕਬੀਲੇ ਅਤੇ ਪੱਛੜੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਲਾਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਰੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਐਡਹਾਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ/ਜਨਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਛੜੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ/ਜਨਜਾਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਪੱਛੜੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ।

6. ਇਹਨਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਕਿ ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਅਸਾਮੀਆਂ ਇੱਕ ਰਾਖਵੀਂ ਅਸਾਮੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ ਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਉਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਨੀਤੀਗਤ ਬਿਆਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਇਹ ਤੱਥ ਵੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ 1972 ਤੋਂ 1974 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਆਂ ਦੇ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਬੰਧਤ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਬੰਧਤ ਸੀ।

(8) ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਲਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(9) ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ 30 ਸਤੰਬਰ, 1991 ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਾਲ 1987 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜੁਲਾਈ, 1989 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਖੁਰਾਕ ਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕੰਟਰੋਲਰ ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਸੀ। ਰਿਜ਼ਰਵ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ 30 ਸਤੰਬਰ 1991 ਨੂੰ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸ. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉਠਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 9 ਦਸੰਬਰ, 1996 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 18 ਜੂਨ, 1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। 4 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ

18 ਜੂਨ, 1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਲੋਚਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਸਦਾਸ਼ਿਵਾਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ (4) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ:-

“2AXpersona aggrievedbyan orderroff promotingga junior

ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਅਜਿਹੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹੋਣ। ਪਰ ਇਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਰਾਹਤ ਲਈ ਇਸ ਕੋਲ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਅਤੇ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਫਾਲਤੂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ।

(10) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਐਲਾਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(11) ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੀਸੀਐਸ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਕਾਰਨ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ

ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਖੁਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਫੱਲ ਬੈਂਚ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਬਨਾਮ ਅਸ਼ੋਕ ਸਹਿਗਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (5) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਦੇ, ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਨੇ ਕਈ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫੁਲ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦਾ ਸਾਰ ਪੈਰਾ 57 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ (c), (d), (e) ਅਤੇ (f) ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ:-

- (a) . ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ, ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਸਹਿਗਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1987 ਦੇ CWP ਨੰਬਰ 1903 ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

XXX XXX XXX XXX

- (c) ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜੂਨੀਅਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ;
- (d) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਫਾਲਤੂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀਆਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।
- (e) ਉਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਚੇਰੀ ਕਾਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ।
- (f) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਾਹਤ।

(12) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਈਥੀਓ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। 30 ਸਤੰਬਰ, 1991 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 9 ਦਸੰਬਰ, 1996 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 18 ਜੂਨ, 1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਲਿਖਤ

(5) 1989 (4) ਐਸਐਲਆਰ 437

(6) 1986(3) SLR 778 (SC)

ਪਟੀਸ਼ਨ 8 ਜਨਵਰੀ, 2002 ਨੂੰ ਚੇਰੀ ਅਤੇ ਲੋਚਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ 4 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 18 ਜੂਨ, 1987 ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਦਾਸ਼ਿਵਾਸਵਾਮੀ (ਸੁਪੈਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਨਿਰਦੋਸ਼ ਧਿਰਾਂ ਦੇ

ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਇਸ ਤੱਕ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

(13) ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 9 ਨਵੰਬਰ, 1992 ਨੂੰ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ

"2. ਇਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀਸੀਐਸ (ਈਬੀ) ਅਤੇ ਅਲਾਈਡ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

(14) ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁੜ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸਾਲ, 1996। ਉਸ ਦੀ ਅਣਡਿੱਠ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 9 ਦਸੰਬਰ, 1996 ਨੂੰ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 18 ਜੂਨ, 1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਸੁਪੈਰਾ) ਦੇ ਕੇਸ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ 9 ਨਵੰਬਰ, 1992 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ 9 ਨਵੰਬਰ, 1992 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ "ਬਰਾਬਰੀ" ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮੈਸਰਜ਼ ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਸੀਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਹੀ ਹਨ। ਮੁਨੀਸ਼ ਕੁਮ ਆਰ (ਸੁਪੈਰਾ) ਵਿੱਚ ਸਕੈਨ ਸੈਟਰ (ਸੁਪੈਰਾ) ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ। ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ.ਟੀ. ਸਕੈਨ ਸੈਟਰ (ਸੁਪੈਰਾ), ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ

"3. ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਹੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਰਅਸਲ, ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ) ਅਤੇ ਓ.ਆਰ.ਐਸ. ਬਨਾਮ ਜੇਵੀ ਸੁਭਾਜ ਅਤੇ ਓਆਰਐਸ. (1996 (2) SCC 258), ਉਸੇ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਦੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਧੀਨ ਦਰਜ ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਥਿਰ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੂਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
.....।

(15) ਬਨਾਮ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (7) ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ:-

“ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ, ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਥਿਰ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ।

ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਰਡਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਨਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਿਰਫ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ/ਅਣਜਵਾਬ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ/ਅਣਜਵਾਬ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਹੈ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਅਦਾਲਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਐਕਟ/ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਐਕਟ/ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। . ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਅਣਗਿਣਤ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਖੰਡਨ ਹੋਵੇਗਾ।”

(16) ਸਾਡੇ ਇਨੀ ਓਰੀਓਪੀਨੀਅਨ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਥਰਪੀਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ 3 ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(17) ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ, (ਸੁਪਰੀਮ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵੀ ਮੈਸਰਜ਼ ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਸੀਟੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਸਕੈਨ ਸੈਟਰ (ਸੁਪਰੀਮ) ਅਤੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ

ਇਕ ਹੋਰ (ਸੁਪਰੀਮ)। ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“6. ਇਹਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਪਟਾਏ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਰਿੱਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਨੀਤੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

9. ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਰਕੂਲਰ ਦੇ ਵਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਪੀ. ਜੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, 1973 (1) ਐਸ.ਐਲ.ਆਰ. 910 ਅਤੇ ਡਾ. ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ, 1975 (1) ਐਸ.ਐਲ.ਆਰ. 171 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਸਾਵਿਤਰੀ ਦੇਵੀ।”

(18) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(19) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ